

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1701

Decas VIII. Ab anno Christi 1270. ad 1280.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64765](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64765)

S. Ludovico successit Philippus III. annorum 26. cognomento *Audax* seu *Cor Leonis*, cui duo fratres supererant, Petrus Comes Alenconius, & Robertus, ex quo stirps Borbonia defluxit, quæ hodie S. Ludovici sanguinem & sceptrum Francicum servat.

DE CAS VIII.

✽ *Ab anno Christi 1270. ad 1280.* ✽

1271. **P**ostquam 30. mensibus Sedes vacasset S. Petri, in Pontificem eligitur Theobaldus Vice-Comes Placentinus, Archi-Diaconus Lugdunensis, quo tempore in Ptolemaide versabatur: hoc Pontifice exoptari non poterat melior & dignior.

Philippus III. Galliarum Rex non tantum regni S. Ludovici, sed etiam virtutum hæres Comitatum Tolosanum, Alphonfi morte ad se devolutum adjungit regno suo, fortiter repressis, qui eum legitimum hæredem esse negabant, aliaque præclara peragit pro Ecclesiâ.

Marcus Paulus Venetus, annos natus quindecim, cum patre Nicolao & Matthæo patruo, sub auspiciis Cobyliæ filii Mangonis, magni Tartarorum Chami, totam Tartari-

am & Provincias Orientis perlustrat; à quo Occidens multa ante hæc tempora de his regionibus incognita accepit.

✽(1272.)✽ Theobaldus ex Oriente redux Romæ in basilicâ S. Petri coronatus dictus Gregorius X, & statim Generale Concilium indicit, atque Græcos ad id invitavit, & inter Genuenses ac Venetos pacem procurat, ut tantò melius res Palæstinæ promoveret, quod his verbis promissuratus: *Si oblitus fuero tui Jerusalem, obliviscetur dextera mea.*

Henrico Angliæ Regi demortuo succedit Eduardus filius tùm Ptolemaide degenit ubi tantùm non interfectus est à Sicario virato, quem ei Sultanus Bondogaris miserat. A vulnere curatus post annos duos in Angliam redux Londini coronatus est.

✽(1273.)✽ Gregorius X. locum Concilii Generalis Lugdunum assignat.

Electores Imperii jussu Pontificis Gregorii X. Francofurtum conveniunt, & Richardi atque Alphonsi Regis jure non factis aperto, eligunt in Regem Romanorum Rudolphum Habsburgensem Comitem absentem tunc & in obsidione Basileæ occupatum: qui accepto nuncio mox Basileam discessit, obsidione solutâ, & cum viginti milibus.

millibus Francofurtum properavit, & soluto Electorum conventu, restâ Aquisgranum perrexit, ubi 3. Kal. Octobris in Regem inunctus est: cùmque Proceres more majorum vellent Sacramentum dicere, nec Augustale Sceptrum (nescitur quo casu) adesset, Rudolphus arreptâ Cruce: *Ecce! signum, inquit, quo nos & totus mundus redemptus est; hoc signo loco sceptri utemur.* Dixit, simulque pium osculum appressit Cruci. Vox ea communi plausu accepta provocavit Principes, ut quisque lubens inter ejusdem Crucis basia fidem novo Regi addiceret. Antequam Aquisgranum discessit, regnum per affinitates firmavit, deditque in matrimonium filias, quas Rudolphus formâ & indole lectissimas habuit, Mechtildem Ludovico Palatino, Agnetem Alberto Saxoni, & Hedwigem Ottoni Brandenburgico, omnes secura pignora auspicati Imperii.

Ab hoc Rudolpho Austriaca profluxit domus, cùm is Ottocharo Rege Bohemiæ mortuo, Austriam Adalberto filio suo concessisset, eaque tandem eò pervenit, ut vix familiam ullam superiorem Austriacâ nominaveris. Neque tamen, ut multi falluntur & fallunt, antequam Rudolphus Imperium obtineret, solis Habsburgi Helvetici finibus opes & potentiam suam angustabat.

Erat enim & Comes Habsburgicus gentis nobilissimâ & antiquissimâ, uti multi deducunt, ortum suum repetens à Carolo Magno, & majoribus ejus: & præterea Landgravius Alfatiae, urbis Argentinenis vexillifer: possidebat partem ditionis quam Sabaudus in Helvetiâ tenuerat: fuit Badenæ Dominus; item Mospergi, Nybaugi, Winterturris, Mühlbergæ, Grezingæ, & Durlaci. Natus autem Habsburgus anno Christi M.CC.XVIII. pridie Kalendæ Maji, eodem tempore, quo Ertuculus Ottomanii primi Turcarum Sultani pater, ut veluti Moyses Pharaoni, ita Rudolphus & Austriaca Gens Turcæ opponeretur. Pater ei fuit Albertus, cognomento Sapiens, qui in bello adversus Saracenos post multa fortiter gesta diem obiit, morbo, an hostili manu, incertum est; Mater fuit Hedwigis, soror Hartmanni ultimi Comitum Kyburgensis, patrinus Fridericus II. Imperator: uxores duas habuit, Annam Comitissam Hochbergensem, ex quâ septem filios genuit, ac filias totidem. Dein Agnetem filiam Ducis Burgundiæ, ex quâ, quòd jam esset sexagenario major, cum duceret, nihil liberorum tulit. Pueritiam suam egressus, aulam adiit Friderici Imperatoris, ubi gestorum dexteritate omnes sui

fui æstimatione implevit. Posthæc tranlatus in aulam Ottochari Regis Bohemiæ, primum Præfectus palatii, mox summus equitum Ductor creatus adversus Hungaros, quo pro Ducatu Stiriaë pugnatum est, victoriam non tam Bohemo, quam sibi peperit, destinante ei Numine illas terras, quas tunc alteri occupabat. Interea, corpore Imperii omni malorum genere tabescente, ab eligendo novo capite petenda, erat sanandi & levandi ratio, quod hoc demum anno, adnitentibus Germaniæ Proceribus, & potissimum Wenero Moguntino Antistite, magno consensu (excepto solo Ottocharo Bohemiæ Rege) præstitum est. Quod quam benè & commodè, & auspice cælo, ac præviis etiam præfagiis indicante, exitus comprobavit.

Cœptâ porrò administratione, mox publicæ consultum est securitati, latrocinia, rapinaë, & violentæ invasiones, quæ pro lege erant, sublata, tumultus sedati, veteres possessiones pluribus restitutæ, adè ut memorent, in sola Thuringiâ sexaginta arces, latibula publicorum prædonum excisa esse. His & similibus fatalibus morbis, quibus Imperium tunc laborabat, à Capite Rudolpho medendum erat.

✽ (1274.) ✽ Concilium secundum Lugdunen-

dunense celebratur, cui interfuere Episcopi 560. Abbates & alii Prælati 500. presentibus Græcis cum Patriarchis duobus Latinis, Constantinopolitano Pantaleone & Antiocheno Opizione, & Legatis Michaelis Palæologi Græcorum Imperatoris qui processioni Spiritûs Sancti ex Patre & Filio, ac primatui Romani Pontificis concesserunt. Ad hoc Concilium evocatus fuit S. Thomas Aquinas, sed in itinere morte præventus est. In eodem quoque Concilio S. Bonaventura, paulò prius purpuratus, inter vivos esse desiit, laureâ Doctorali in cælo donandus.

Redeuntibus ex Concilio Legatis cum Abbate Cassinensi Josephi impii Patriarchæ malitiâ, & Sacerdotum seductione, populus à concordia cum Latinis revocatus est. Et quanquam Michaël Imperatorinis, relegationibus, verberibus, excæcationibus in plerosque sæviret, nihil tamen profecit.

✽(1275.)✽ Bendachar Sultanus Aegypti sædè vastat & depopulatur Armeniam.

Christiani in Syriâ inter se dissident, sicque præcipitentem jam rem Christianam in Oriente ad exitium & interitum impellunt.

In Germaniâ celebratis Augustæ Vindellicorum Comitibus decernitur bellum contra Ottocarum Bohemiæ Regem, & Henricum Bavarum, quod jura Imperii occupassent, concedit quoque Rudolphus Pontifici Romano, quidquid in Exarchatu Ravennæ & Romaniâ, alias Flaminiâ dictâ, Imperii juris esset: à quo tempore constans & solida possessio fuit penès Pontifices Romanos.

Alphonfus Castellæ Rex convenit Pontificem in Galliâ morantem ad Belcaïrum in ripâ Rhodani situm oppidum, petiturus Imperium, ad quod olim ab aliquibus Germanis Principibus electus erat; Pontifex autem respondit: *Non magis æquum esse, Hispanos imperare Germanis, quam jura darâ Hispaniâ à Germanis.* Retinuit tamen hunc titulum aliquamdiù ob eligentium honorem.

✠(1276.)✠ Gregorius Papa X. moritur Arretii in Tusciâ, eique surrogatur primus ex Ordine S. Dominici insignis Theologus, atque Episcopus Ostiensis, Petrus, patriâ Tarentariensis è Burgundiâ, dictus Innocentius V. Qui, dum in Italiâ pacem conciliat, quinto sedis mense moritur, & succedit Othonus Fliscus natione Ligur, ex Diacono S. Hadriani nominatus

Hadrianus V, qui etiam obiit Viterbii per dies 40, & electus est Petrus Juliani natione Lusitanus, ex Episcopo Tusculano, vocatus Joannes XX. ab aliis XXI.

Jacobus Arragoniæ Rex, cognomen *Præliator*, ut qui trigesies cum Mauris conflavit, postquam condidisset templa ad ducenta millia, moritur, cum regnasset annis 60. Cui Petrus ejus nominis III. successit, & alter filius, dictus Jacobus Majoricam accepit.

Puer sex mensium in Poloniâ prædicti reditum Tartarorum.

Michaël Palæologus Græcorum Imperator confirmat omnia in Lugdunensi Concilio II. probata, iisque tum ipse, tum filius ejus Andronicus subscribit.

✽(1277.)✽ Bendachar Sultanus Aegypti Christianorum hostis infensissimus vulneratur in pugna à Tartaris, & portatus in Damascum, ibidem profluvio ventris, & hausto insuper veneno moritur. Cui Melech Saytus, longè dissimilis patri, successit, ideò exauctoratus ab Elsi quodam, qui substitutus est. Si tunc Christiani voluissent trajicere in Syriam, spes magna fuisset Christianæ restituendæ.

Joannes XXI. Papa moritur Viterbii, corruente Camera inter ligna & lapides

oppressus, ægrè retractus intra sex dies
expiravit, & reliquit Sedem Joanni Caje-
tano, qui Romæ coronatus, & Nicolaus III.
appellatus est.

Maria Hierosolymorum Regina omne
suum jus in regnum concedit Carolo Sicu-
lo, & cum hoc inani titulo Carolus magnam
odii & belli materiam acceptavit.

Rudolphus bellum auspicatur contra
Ottocharum Regem Bohemiæ, qui vel æ-
mulatione, vel contemptu novi Cæsaris,
quem paulò antè inter aulæ suæ ministros
alnerat, ejus Imperium detrectavit, & evo-
catus ad jurandam fidem, contumeliosa
verba reddidit, & Austriam, Stiriam, Ca-
rinthiam ac Carniolam nullo jure tenebat;
nam & Margaricham conjugem, quæ ter-
ras illas in dotem attulit, injustè repudia-
vit, & veneno insuper enecuit, & quòd
essent feuda Imperii, defectu legitimi suc-
cessoris, jam eò erant relapsa. Ad bellum
itaque ventum est, quo cùm superior esset
fortuna Cæsaris, Bohemus detumescere
cepit, & pacis leges acceptavit: Ut Ottocha-
rus Austriam cedat, Stiriam, vicinisque locis pri-
vatâ licentiâ occupatis, Bohemiam & Moravi-
am jure Beneficario capessat à Cæsare, captivos
sine pretio & obsides cum honore restituat. Idq;
unum ægrè, petenti datum, ne cogereetur

palam inspectante populo Sacramentum dicere. Paratur ergò tentorium in Danubii Insulâ Lamberga, utcunq̄ue ab arbitrio remota; Dicitur Rudolpho adventare Ottocharum splendido apparatu, simulq̄ue quibusdam additum, ut cultu se dignior pararet, ad talem Regem excipiendum: ille renitens, Imò, inquit Rex Bohemia *scilicet* *pe antehac criseam meam vestem derisit, nunc ipsum vestis mea crisea ridebit, vos vero armate equos expedite, instructique, ut ad pugnam faciat.* Jamq̄ue subiêrat tentorium Rex, cum laxatis repente funibus, sive casu, sive (quod magis creditu est) consilio, Ottocharus adgeniculans omnium oculis, & Germanorum ludibrio exponitur; acerrimè ea re Bohemum uffit, & intolerantiùs reducere exagitavit Kunegundis fœmina supra se xum ferox & ambitiosa, quæ contumacis probris detestata imbellem virum, in novum eum bellum impulit, anno sequenti contra Rudolphum resumendum.

Hermannus Italus hoc anno impiam animam evomit, auctor Fratricellorum. Tum antiquas hæreses ab inferis revocavit, tum alias addidit: & quidem asectæ ejus tertii Ordinis Franciscanorum esse jactabant. Hermannus autem vigesimo post sepulturam anno exhumatus est, ac crematus.

tus iussu Bonifacii Papæ VIII. à quo & Ordo ille extinctus est.

HÆRESIS HERMANNI ITALI DUCIS FRATRICELLORUM, QUI ET FRATRES DE PAUPERE VITA, ET BISOCHI DICTI SUNT.

1. *Docerant Fratricelli uxorum communitatem, & in suis conventibus, quos sub speluncis & latibulis agebant, post expletas suas preteritas preces, extinctis luminibus, cum ea quisque ferarum instar se commiscebat, quæ illi propior extitisset.*

2. *Si femina aliqua ex ejusmodi commixtione concipiebat, infans inde natus in speluncam deferabatur, ibique tam diu per manus omnium agitabatur, tradebatur, recipiebatur, quoad animam efflaret in alicujus manibus, quem eam ob rem pro suo summo Pontifice habebant.*

3. *Dicebant Fratricelli proprium nihil habendum esse.*

4. *Negabant respublicas à Christianis administrandas esse.*

5. *Denique ajebant Dei visionem animabus differri usque ad ultimum diem judicii.*

✽(1278.)✽ *Ottocharus Bohemiæ Rex uxore instigante, redintegrato contra Rudolphum bello Austriam invadit, sed in prælio vincitur, ac cæditur cum quatuordecim*

decim millibus armatorum, non tamen absque manifesto periculo Rudolphi, equi cui is infidebat, confosso. Quâ cæde magnoperè gavisus est Ladislaus Hungaria Rex, ab Ottocharo valdè infestatus. Post hæc Imperator in Bohemiam transiens, intercedentibus Principibus, Wenceslao Ottochari filio regnum paternum reliquit. Gutha Rudolphi filiâ in uxorem eidem dedit: Austria quoque cum vicinis locis a Carolo IV. Imperatore magno Principum consensu permissa.

Nicolaus Papa edicit, ut nullus deinceps Senator Urbis, sive Præfectus Romæ ex Regiâ nobilitate eligeretur, & ne plus, quam annua, amplissima illa dignitas daretur, habebat enim eam multis annis Carolus Siciliae: Hoc igitur edicto Nicolaus eam dignitatem in Carolo abrogavit.

✽(1279.)✽ Rudolphus suâ contentus Germaniâ, Italiam adire renuit, ac fugit tanquàm scopulum Imperatorum: cumque identidem merneretur de eâ adeundâ, solebat respondere, se quidem ingredientium vestigia notare, sed pauca egredientium: dicere volebat, Imperatores ingressos Italiam, rarò inde sine magnâ clade egresfos esse; quo neglectu evenit, ut regnum Italiae deinceps evaserit ad eam libertatem, quam multæ civitates non sine grandi pecuniâ

cuniâ à Cæsare redimere solent. Ut tamen Pontifici debitam reverentiam & submissi-
onem exhiberet, in conventu Viennæ cum consensu omnium Principum Imperii confirmavit hoc anno per Auream Bullam Nicolao Papæ omnia privilegia & dona, quæ olim Gregorio & successoribus ejus collata erant.

Obiit hoc anno Boleslaus Poloniæ Rex religiosissimus, cognomento *Pudicus*, cum ipse virgo Kingam seu Kunegundem uxorem virginem reliquisset.

✽(1280.)✽ Nicolaus III. apoplexiâ tactus moritur, & vacat Sedes mensibus sex, Cardinalibus in diversa distractis.

Refertur hoc anno incepisse conjurationem de Carolo & Francis è Sicilia expellendis ob Francorum mores impudicos, & Siculorum insanam zelotypiam, totius conjurationis textore quodam Joanne Procidâ seu Prochytâ, viro sceleratissimo sub habitu Monachi cujusdam, ut perduellionem sacrilegio tegeret.

Albertus Magnus octogenarius Coloniæ finem docendi & vivendi facit.

Turcæ à Tartaris attriti resumtis viribus, quidquid Imperii Græcorum erat in Asiâ minore, occupant, terrasque subactas in septem Satrapias partiuntur a mari Pontico

tico

